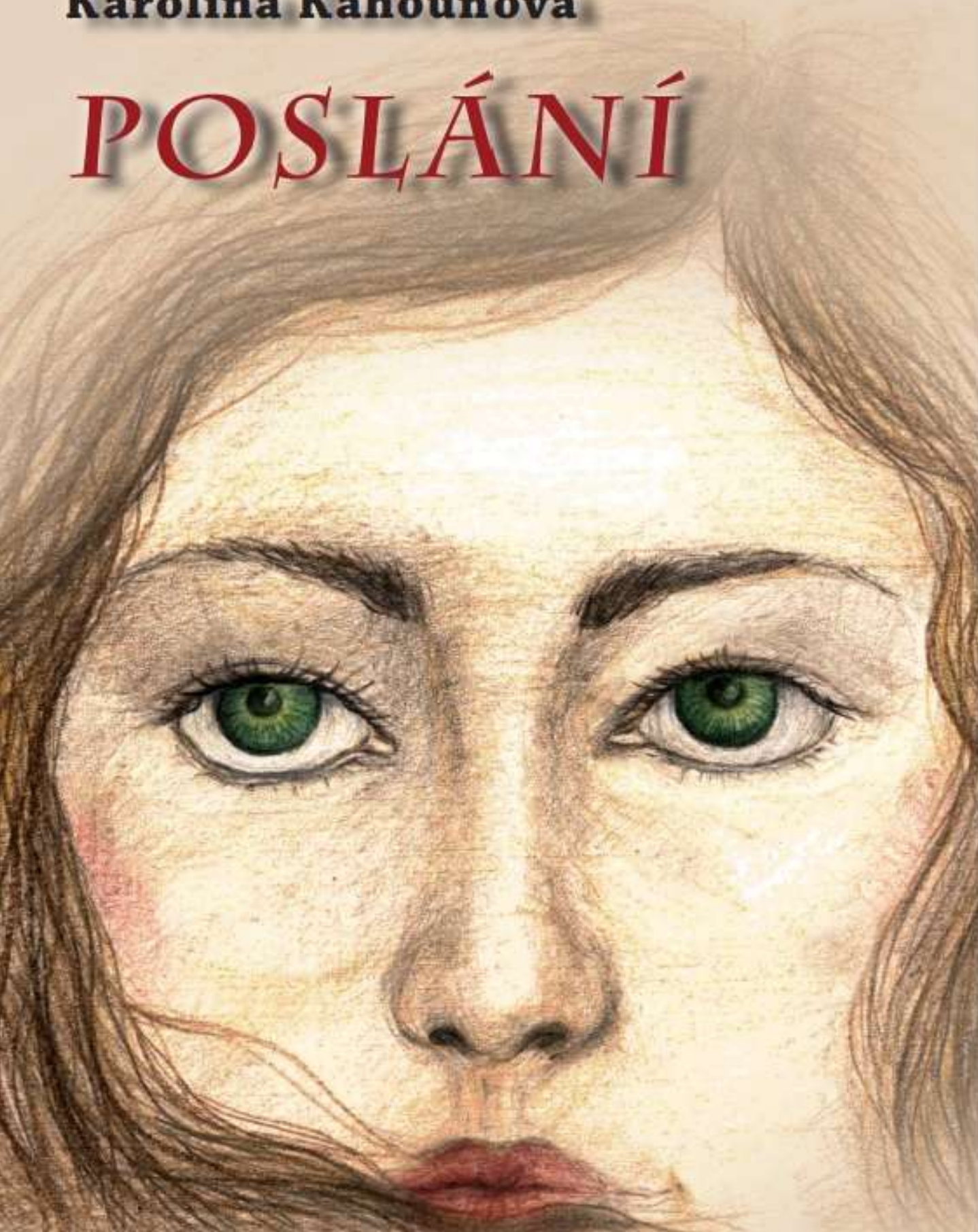

Karolína Kahounová

POSLÁNÍ

Karolína Kahounová

CESTA ZA SPÁSOU

POSLÁNÍ

*Knihu věnuji především své rodině,
kamarádkám a kamarádům,
ale i čtenářům této knížky.
Bez Vás bych nikdy nebyla tam, kde jsem.*

© Karolína Kahounová, 2014
Illustrations © Karolína Kahounová, Anna Martinovská, 2014
ISBN 978-7211-459-7

Báseň

*Ti vládci samozvaní,
splní se snad naše přání?
Polapeni do bezmezné moci,
navždy pozřeni v ledové noci?*

*Ve skrytu noci vyhrávají,
život plyne bez váhání...
Nesplní přání nás všech?*

*V ten osudný den,
kdy kají svůj sen,
spadnou do ní bez váhání?
Vyplní se naše očekávání?*

*Chopili se strašlivé moci,
aby je smrt sevřela do bezedné noci,
kde pod hvězdami širými
v tom nekonečném vesmíru
znovu a znovu spílají svůj sen...
Objeví se tady v ten osudný den?
Vyplní tak naše očekávání?
A spadnou do ní bez váhání*

PROLOG

Mladá sedmnáctiletá dívka se procházela u třpytícího se jezera. Jemný letní vánek si pohrával se světle hnědými vlasy, které jí splývaly až k pasu. Pod jasným slunečním svitem však některé pramínky získávaly barvu tekutého zlata.

V dívčině obličeji se zračilo štěstí jasně jako odraz v zrcadle. Právě dnes bylo prvního července, takže jí začínaly letní prázdniny.

Čekala na svoji nejlepší kamarádku Izabelu, se kterou se chtěla jít koupat do jezera, ale ona stále nepřicházela. To jí připadalo divné, protože kamarádka nemívala zpoždění. Dívka si už plánovala, že jestli se Izabela neobjeví co nejdříve, skočí do jezera sama, teplota vzduchu stoupala ke třiceti stupňům již několik dnů.

Dívčiny neobvykle pronikavé, sytě zelené oči prohledávaly okolí a hledaly nejlepší kamarádku.

„Ach jo,“ ulevila si, „kde je?“ Sáhla po svém mobilu a povzdechla si, jelikož si uvědomila, že v tom spěchu, s nímž se vydala k jezeru, si zapomněla svůj nový dotykový mobil doma na stole.

Naštvala se sama na sebe, když tu její pohled padl na vysokého, pohledného a přitažlivého mladíka krácejícího proti ní... Jeho královsky modré oči ji pozorovaly způsobem, jako by jí chtěly něco sdělit – něco naléhavého. Dívka si všimla, že mladík – ne o moc starší než ona – vypadá dost unaveně. Jeho lehce rozčuchané, slámově plavé vlasy poletovaly ve větříku stejně jako ty její.

Chlapec dokráčel až k ní a pověděl jí nenuceně: „Jak se jmenuješ?“

„Liliana,“ odvětila mu neochotně.

Mladíkovi poklesla brada a nečekaně se otočil k odchodu. Lilianě to připadalo divné – opravdu nikdy se jí nestalo, že by se jí někdo neznámý zničehonic zeptal na její jméno. Pomyslela si, že i přesto, že je tak krásný, tak mu raději nebude důvěřovat. Vypadalo to, jako kdyby tajuplný chlapec někoho hledal a byl zklamaný proto, že ho nenašel.

Avšak pak si nejspíš znovu na něco vzpomněl, a k dívce se otočil tak rychle, až se lekla:

„A máš třeba nějakou přezdívku?“

Liliana mu ze strachu nejdřív neodpovídala, i když jednu přezdívku měla. Přesto, že jí mladík připadal hodně unavený, fascinovalo ji, jak reagoval rychle a pohotově. Byl štíhlý, ale do hubenosti měl daleko. Dívka si nemohla nevšimnout jeho poměrně specifických rysů v obličejí. Neznala nikoho, kdo by se mu blíže podobal. Mladíkově tváři dominovaly vystouplejší lícni kosti a také samozřejmě ty dechberoucí azurové oči, v záři slunce se lesknoucí jako démanty...

Nakonec ji něco naléhavého v jeho pohledu přece jen přesvědčilo, aby mu odpověděla.

„Od kamarádek jsem už před několika lety dostala přezdívku Lilien a od té doby mi téměř všichni takříkají.“

Zatím ještě netušila, do jakého éterického dobrodružství se touto větou žene...

NEUVĚŘITELNÉ

Mladík začal vypadat jaksi zaraženě, Lilien na tom byla stejně. Všimla si totiž, co neobvyklého má chlapec na sobě – čisté bílé tričko prošíváné hnědými nitkami, hnědé kalhoty z materiálu, který u nás nenajdeme, zajímavé boty z ještě zajímavějšího materiálu. A celý vzhled zdobila velká nenápadná brašna přehozená přes levé rameno.

Znenadání až neuvěřitelně rychle popadl Lilien za ruku... a začal ji táhnout od lesknoucího se jezera.

Liliana se bránila, snažila se vyprostit z toho pevného sevření..! Avšak nedokázala to. Jeho surový stisk až bolel. Byl příliš silný...

Zakvičela: „Pust' mě, prosím! Tohle se nedělá, a už vůbec ne dámě! Nevím, co si myslíš a co ode mě chceš a očekáváš!“ Strach jí sevřel srdce jako ledová ruka, předtucha čehosi nevídaného...

„Očekávám od tebe, Lilien,“ sykl prudce, až nadskočila, „a také CHCI, abys zachránila náš svět od zla, které nás sužuje a které, jestli něco neuděláš, bude zanedlouho sužovat i vás!“ Mladík se rychle ohlédl na liduprázdnou cestu, po které ji táhl. Vypadalo to, jako by se ujišťoval, jestli je někdo nezahlédl nebo neslyšel.

Ukázalo se, že ne.

Zatvářil se trochu rozrušeně a netečně. Dívku jímal největší strach, jaký kdy pocítila... Chlapec svíral pravou rukou její paži a druhou Lilienin pas. Musela za ním klopýtat chtě nechtě. Srdce jí začalo bušit rychle, jako kdyby běžela maratón – o sto šest. Celá se trásla a přemýšlela nad slovy, která tajemný mladík před chvílí vyřkl. Nad *těmi* slovy. To si snad dělá legraci? Není to třeba blázen!? Nepotřeboval by jen tak náhodou zavést do psychiatrické léčebny?! I když hluboko uvnitř, ve svém nitru, ve svém srdci, tušila cosi jiného...

Ach. Jako by racionální nápady pro tuto chvíli pozbyly veškeré hodnoty.

Protože ona tušila něco zcela jiného...

Její chmurné myšlenky přerušilo to, že se záhadný mládenec na ni naléhavě a rychle obrátil... a Lilien v tu chvíli zahlédla v jeho očích velikou bolest, kterou ale stihl rychle zahnat.

Trochu se nad ni naklonil a už mileji zašeptal: „Moc tě snažně prosím. Vyslyš prosbu celého světa a pojd' prosím se mnou zachránit celé dva světy, protože jedině TY, Lilien, máš TU moc – moc nás zachránit...“

To snad není pravda!

Liliana si začínala myslet, že záhadný mladík snad dokonce pochází z jiného kouzelného světa, kterému hrozí zkáza. Zjistila to podle toho, co jí řekl. Jak by se jinak dalo vysvětlit to divné oblečení? Strašně se bála, ale zároveň ji šířila zvědavost. Ale proč zrovna ona? Proč by si pak osud musel vybrat zrovna ji? Nic nechápala, opravdu nic...

Lilien byla vždy snílek a na kouzla, mytické tvory a vše kolem toho docela věřila. Také tomu rozuměla mnohem více než většina ostatních lidí, hlavně díky knihám o magii, které hodně četla. Ale věřila tomu přece jen méně, než když byla mladší.

To už ale mladík s dívkou vkročili do lesíka. Háj se skládal z mladých listnatých stromů, převážně z lip a z dubů. Lilien s potěšením zjistila, že se chlapcovy dlaně spouštějí z jejího těla. Už se jí nedotýkaly.

Posadila na pařez, ale on zůstal stát proti ní a svýma královsky modrýma očima si ji zkoumavě a se zamyšlením měřil od hlavy k patě. Dívka proto trochu zrozpačitěla. Vůbec nevěděla, co má dělat, co si myslet...

...avšak tušila, že kdyby se pokusila uprchnout, určitě by ji *on* chytil – jak si už všimla, měl opravdu dobrý postřeh. Navíc oplýval velkou silou! Málem se rozplakala. Útěk by byl určitě předem prohraným zápasem...

„Neboj se mě,“ laskavě se usmál. Ach... ty jeho oči! A ten provinilý výraz...

I když se ho stále bála, pod jeho pohledem se jí téměř podlamovaly nohy – a to byl jeden z mnoha důvodů, proč si sedla. Všimla si, že rozložitými a spleťnými korunami stromů sem pronikala trocha světla. V jasů slunce se mladíkovi jeho okouzlující oči téměř nadpozemsky zaleskly.

Nemohla si pomoci, ale připadalo jí, že chlapec jí nechce provést nic zlého a že po ní ani nic špatného nechce. I když měl velkou sílu, rozhodně by jí neublížil. Určitě to nebyl žádný blázen, tím si byla Lilien téměř jista. Má snad dívka věřit své intuici, která jí pomohla už v tolika problémech? Má věřit své schopnosti odhadnout věci dopředu? Nikdy se v tom nemýlila. Po těle se jí rozlézal chlad, chlad věštící cosi nadpozemského... Avšak *proč?*!

Vtom její myšlenky protrhl hlubší hlas. *Jeho* hlas. „Vím, že musíš být hodně zmatená. Já ti teď musím říct zatím pro tebe to nejdůležitější,“ vyslovil a tím vyzval Lilianu, aby se ho ptala, na co chce. Musel vidět, jak celá hoří nedočkavostí dozvědět se více o tom, co jí právě sdělil.

Přesto tomu tak úplně nevěřila. Jestli tuto scénku hraje, musel by ji sehrát opravdu výborně... Byl to dobrý, přesvědčivý herec. Tedy jestli to *je* herec.

„Najednou nevím, na co se tě mám zeptat, je toho tolik...“ odpověděla s třescou hlasem. Rychle polkla. Opatrně si odhrnula vlnité vlasy, které jí mezitím napadaly do jemně řezaného obličeje se světlejší pokožkou. Vždycky byla statečná, ale až příliš zvědavá...

„Tak zkus začít s tím, co tě jako první napadne, nebo s tím, co je tvému srdci nejbliže...“

TAJEMSTVÍ KOUZELNÉ ŘÍŠE

Liliana se zamyšleně dívala po zemi porostlé kapradím, opravdu nevěděla, s čím by měla začít. V hlavě měla prázdno... Přece hned neuvěří, že má být spasitelkou nějakých dvou světů!

Avšak něco jí neustále nepřestávalo našeptávat, že mladík nelže.

Zavrtěla hlavou a pokusila se vytěsnit z hlavy takovéto myšlenky. Přece to může zkusit... *zeptat se*, jak on chtěl. Z toho může snadněji vydedukovat, jestli její intuice má znovu pravdu. Často ji pomáhala odhadnout věci dopředu a nikdy se nemýlila. Bude tomu znovutak?

„Máte v té vaší zemi jména a příjmení?“ otázala se. Bylo to to první, co ji napadlo. Musela se pochválit, že na sobě moc neprojevila slabost, rozpolcenost v jejím nitru, jež prýštila ze strachu...

Mladík na ni do té doby vyloženě zíral, ale Lilien ho touto otázkou vytrhla ze zamyšlení a také ho touto nepodstatnou otázkou překvapila. Zaraženě zjistil, že si dívku celou tu dobu se zájmem prohlížel, a proto nám zatím bezejmenný mladík odvrátil zrak a zadíval se na své boty, jako by si na nich najednou všiml něčeho divného.

Ale přesto pohotově zareagoval: „No jasně, že tam máme jména a každý se nějak jmenuje. Jestli chceš vědět, jak se jmenuju, tak mně říkají Nevvran, ale *příjmení*,“ Lilien se potutelně usmála, „nebo jak se to vyslovuje, u nás nemáme. Co chceš tedy vědět dál?“ zajímal se trochu nejistě mládenec.

„Tak třeba to, co vás sužuje,“ nabídla Liliana.

V duchu se divila Nevvranovu jménu, protože jí znělo nebezpečně, bojovně, až záporně. Sice chápala, že by v jejich světě prakticky měli mít jiná jména než v tom, v němž žije ona, ale... Nezní *Nevvran* trochu divně? To jméno jí připadalo až prapodivné svou výhružností, hlavně když se nad ním podrobněji zamyslela.

Teď se už Nevvrana opravdu tolik nebála, její srdce jí nepřestávalo našeptávat, že není nebezpečný. Tedy alespoň ne *pro ni*. Opravdu nevypadal jako zlý člověk a *zatím* jí nic špatného neprovedl. Tedy

pokud nebrala úvahu, jak ji bez jejího souhlasu doslova *odtáhl* na toto místo. Možná proto, že už z něj neměla ani tolik strach, byla stále zvědavější a zvědavější. Navíc se jí na nějakou dobu podařilo uhasit hlas v jejím nitru.

Hlas její intuice.

Nevvran si mezitím povzdechl nad Lilieninou otázkou. To bude ale dlouhé vypravování...

A pak začal: „Začalo to jen se dvěma lidmi. Ani se nedá říct, že jsou to lidé. Říká se, že se zrodili ze samotného Zla. My jsme jim vybrali dostatečně vystihující přezdívku a tou je stále nazýváme. Jejich přezdívka zní – *Kruté bytosti z Temnot* – a musím říct, že jsou nesmrtelné, nikdo asi kromě nich nechápe, jak nesmrtelnosti dosáhly. Nejspíš proto, že pocházejí ze zla. Bohužel to jsou samozvaní vládci, kterým se později narodila princezna Ilkventis, jež se stala – stejně jako ony – *Krutou bytostí z Temnot*.

Krutá bytost z Temnot – král, májméno Jazader, královnasejmenuje Murfora. Každá *Krutá bytost z Temnot* je neviditelná, neslyšitelná a takřka nezranitelná, zničit ji lze jen opravdu silnými kouzly. Jsou schopny se přenášet z místa na místo. Můžou tak vypouštět své hrozné nestvůry, které stvořily, ve všech koutech našeho světa. Každá vlastní diamant, který má schovaný u sebe, ale každá z těchto bytostí cestuje sama. Neví se do podrobností, jak k těmto drahokamům přišly.

Pomocí svého zla pustoší náš svět strašlivými příšerami a nástrahami... Zlo snadno vyvolají díky svému diamantu, samozřejmě je k tomu zapotřebí i extrémně silná kouzelná moc, kterou oplývají. Přesto neustále sílí. Každým dnem, každou hodinkou se stávají mocnějšími.

Což je pochopitelné – je dost známé, že každý, kdo trénuje kouzlení, se stává stále silnějším a silnějším... A u nich to není výjimkou. Navíc se zřejmě naučily spolupracovat se svými diamanty. Je to jisté kvůli tomu, že příšery, které vypouštějí na můj svět, jsou stále mocnější a odolnější. Všechny jim jsou velmi oddané a poslouchají je.

Zanedlouho by to u nás *Kruté bytosti z Temnot* mohly celé zničit, pokud to tak půjde dál.

A Lilien, ty jediná tomu můžeš zabránit. Ovládáš sílu... sílu, s jejíž pomocí nás můžeš všechny zachránit. Avšak přesto to bude takřka nemožné. Jestli jsi čarovat ještě nikdy nezkusila, možná sis toho nevšimla, ale vlastníš neskutečně velkou magickou energii. S její pomocí *Kruté bytosti z Temnot* svrhneš z trůnu. Budeš za nimi cestovat a najdeš je.

Řekl jsem ti příběh – *jejich* příběh – opravdu jen ve zkratce, obsáhl to nejdůležitější, co teď potřebuješ vědět.“ A docela mile se usmál. Mluvil nuceně, očividně mu do řeči zrovna nebylo. Mladé dívce připadal jaksi posmutnělý, každopádně to vypadalo, že umí docela dobře zakrývat své emoce.

Smutně, ale tiše si povzdechla. Tohle je *určitě* nějaká hra. *Musí* být... .

Jenže on po krátké odmlce pokračoval: „Musíš jít se mnou za těmi hroznými bytostmi, snažně tě prosím. Znič je, i ty jejich zpropadené diamanty! Jestli se mnou nepůjdeš, za několik týdnů to tu bude vypadat jako u nás. Jakýmsi neznámým způsobem se jim totiž podařila najít cesta na váš svět a chystají se sem vtrhnout. Silných nestvůr a různých nástrah bude najednou strašně moc a vy jednoduše nebudete připraveni.

Vím, že si myslíš, že se ti to jen zdá. Ale to není sen, je to skutečnost.“ Po celou dobu svého vyprávění se tvářil velmi upřímně.

Tak to má tedy pravdu – s tím, že si Lilien myslí, že se tady vůbec nejedná o skutečnost... Jenže... co jen dívka udělá? Co si jen počne? Zahleděla se na své nehty, vůbec nevěděla, jak se má vymluvit. Bohužel, napětí z toho, že jí nelhal, v ní zase začínalo klíčit... Nedokázala ho potlačit.

„Tví rodiče ani přátelé o tebe nebudou mít strach, když se neobjevíš. Také budou cítit, že jsi šla pomoci ostatním, kteří to potřebují.“

Tak tohle je tedy už moc. Co má říct. Co má dělat. Jak má zareagovat.

Protože teď už věděla, že toto hrůzyplné zjištění je *určitě* pravda... .

„To je asi úplně nejpodstatnější, co jsem ti mohl říct, a opravdu mi věř, prosím.“ Nevvrán si oddychl, byl šťastný, že má proslov za sebou. Řekl ho s jistým odporem. Podíval se dolů na Lilianu, která se na něj ustrašeně dívala.

Ani se jí nedivil... .

V JINÉM SVĚTĚ A MAGIE

Lilien to vše připadalo jako opravdový sen, ze kterého se nikdy, nikdy neprobudí. Nemohla tomu uvěřit! Že ona má tak obrovskou kouzelnou moc, že může, vlastně musí zachránit svůj svět a říši, o níž před pouhou hodinou neměla ani potuchy!

Díky své intuici věděla, že to, co ten kluk řekl, je pravdou. Nepochopitelně neuvěřitelnou pravdou. Má přece i další důkazy o Nevvranově nelži, třeba jeho oblečení... Avšak má mu přesto věřit?!

Zatřepala hlavou a odehnala od sebe jako několik mŕ myšlenky, jež ji tolik trýznily. Když si zakázala myslet na pochybnosti, usazené hluboko, hluboko v jejím srdci, udělalo se jí líp. Přemýšlela, na co by se měla chlapce ještě zeptat, zvědavou stále zůstávala, když ji něco napadlo:

„A jak se do té vaší země dostaneme?“ Ha! A bude nachytaný na švestkách! Nemůže svůj proslov mít vymyšlený tak dopodrobna... Stále si trošku nepřestávala namlouvat, že *to* není možné...

Avšak jistě věděla pouze jedno – teď se stoprocentně potvrdí, jestli Nevvran mluví pravdu...

„No... Už jsem o tom přemýšlel...“ váhavě pravil a trochu nervózně se pousmál. „Já jsem se k vám dostal mými kouzly, ale stálo mě to strašně moc sil, tak jsem si myslel, že bys...“ Ale jeho slova vyzněla do ztracena. Jako v tichu, které nic a nikdo nedokáže narušit...

Zbytek jeho odpovědi už dál nevnímala. Protože tomu nemohla uvěřit. Protože tohle... *tohle* by nebylo možné ani v těch nejhorších nočních mŕách.

Protože tohle byla *realita*.

To snad není pravda... *Nemůže být*.

Jeho slova jí pořád rezonovala v hlavě. Dokola a dokola. Bylo to neunositelné. *Pojď prosím se mnou zachránit celé dva světy... Jedině TY, Lilien, máš tu moc – moc nás zachránit... Ovládáš sílu... sílu, s jejíž pomocí nás můžeš všechny zachránit... Avšak přesto to bude takřka nemožné...*

Avšak přesto to bude takřka nemožné. Avšak. Přesto. To. Bude. Takřka. Nemožné...

...ale vlastníš neskutečně velkou magickou energii... Jakýmsi neznámým způsobem se jim totiž podařila najít cesta na váš svět a chystají se sem vtrhnout... Ale to není sen, je to skutečnost...

Vzpomínky, ty dotěrné vzpomínky se před ní míhaly jako obrázky.

Jenže není to sen... protože to je skutečnost. Musí být.

V tom si byla jistá.

Tohle všechno byla holá pravda, kterou již neobemyká žádný háv lži... Vyděšeně zírала na kmen stromu lípy. Každá chvílka trvala snad celá tisíciletí. Pořád jí *to* nemohlo tak úplně dojít.

Že ona je spasitelkou.

Kdyby si s ní *on* jen chtěl hrát nebo by to byl nějaký šílenec – na což *on* vůbec, ale vůbec nevypadal –, neměl by nic až tak promyšlené do detailů. Tedy alespoň si to myslela...

Měla další důkazy. Oblečení, propojení souvislostí.

A samozřejmě její intuici, která jí stále našeptávala to, co bylo nemožné. To, co by *mělo být* nemožné. Co by neměla být pravda.

Jenže teď to je potvrzeno. Vysloveně viděla, že jí mládenec nelže. Jako jedna z mnoha věcí – *dalších* věcí – to potvrdil fakt, že vypadal doopravdy unaveně, přesně jak říkal. Kouzlení ho vyčerpalo.

Už se rozhodla. Možná, že se o *to* pokusí.

Možná, že půjde vstříc novým dobrodružstvím...

Pak si s trhnutím vzpomněla, co jí říkal asi tak před... před...

Jak že to vlastně bylo dlouho?

Připadalo jí to jako hodiny, co takhle přemýšlí. Jenže pak si uvědomila, že to hodiny opravdu nebudou, maximálně pár minut... Je vůbec možné, aby se jí za *takovou chvílku* prohnalo hlavou tolik myšlenek, tolik vzpomínek? Vtom postřehla, že se na ni dívá *on*. Potměšile se ušklíbla – i když jí ve skutečnosti vůbec do smíchu nebylo –, že už konečně znovu začínala vnímat okolní svět. Z šoku se už trochu vzpamatovala.

Jenže pak si něčeho všimla... Míhl se mu snad v jeho krásně pigmentovaných očích záblesk... soucitu? Jenže pak tam zase nebyl. Lilien se v něm vůbec nevyznala. Ale co, nebylo divu, vždyť Nevvrana

znala jen chvíli – i když jí to připadalo mnohem déle, protože se toho za tu dobu tolik stalo, tolik se toho dozvěděla...

Při pohledu na chlapce si také vzpomněla na to, co jí posledně pověděl. Jeho odpověď vstřebávala poměrně dlouho... Pak ji konečně pochopila.

„Cože, ty máš taky kouzelnou moc? A proč si tedy nejdeš zničit *Kruté bytosti z Temnot* a ty jejich diamanty sám?“ vyštěkla. Už to prostě a jednoduše pod tím psychickým náporom nevydržela.

Pohotově a s klidem odpověděl: „Viš, Lilien, tvoje kouzelná moc je MNOHEM silnější než ta má, takže zničení *Krutých bytostí z Temnot* a jejich diamantů je jen na tobě...“ Na chvíli se odmlčel, ale pak ze sebe konečně skromně vymáčknu, co chtěl: „Obávám se, že když jsem se sotva dostal do vaší země a jsem ještě k tomu unavený, že nás oba přepravít do naší říše dokážu jen stěží.“

Lilien se na pařezu zavrtěla, jelikož pochopila, že jestli se chce dostat do jejich říše, tak se musí pokusit využít svou magii a udělat kouzlo, které ji tam s Nevvranelem dopraví. Ale jak to udělá? Protože byla znalá v magii a kouzlech – avšak jen obrazově –, věděla, že se musí na dané kouzlo hlavně moc soustředit a chtít i věřit v ty čáry, které chce udělat. Každopádně jí připadalo poněkud divné kouzlit, aby se dostala na jiný svět, o němž vlastně nemá vůbec potvrzeno, že existuje. Povzdechla si. Jenže teď má důkazy o pravdivosti Nevvránových slov.

Bohužel.

Do

očí se jí vehnaly slzy... Nakonec se přiměla myslet vesele a zaplašila je.

Snažila se především soustředit na své otázky, na svůj úkol a na praktičtější věci. Musí být silná. „Budu cestovat s tebou, Nevvrane? A máš s sebou zásoby jídla, peněz, nebo toho, čím se u vás platí?“ Až teď si všimla, že má už nějakou dobu husí kůži...

„Zásoby jídla a všeho potřebného mám, neměj strach. Nejspíš budu muset cestovat jen já s tebou za *Krutými bytostmi z Temnot*,“ jednoduše odpověděl a přitom poklepal na svoji brašnu. Netvářil se vůbec rozhozeně. Jako kdyby neměl ani trošku strach, obavy...

Přerušila svoje myšlenky. Vstala. Zatřásla rukou v pěst. *Teď nebo nikdy.*

„Nevvrane, tak já to zkusím,“ sdělila mu třesoucím se hlasem. Její vlastní hlas jí zradil. Bylo pro ni hrozné tu větu vůbec vyslovit...

Nevvran se k ní přiblížil a mile ji poučoval: „Teď se mě pevně chyt' a soustřeď se na kouzlo, které nás dopraví do naší sužované země. A také to musíš z celého srdce chtít a věřit v sebe i kouzlo a v NAŠI říši. Je k tomu zapotřebí dost fantazie, kterou ty jistě máš. Prostě si do detailů představuj, jak se pomocí magie dostáváme do kouzelného světa. Jakkoliv.“

Liliana začala být ještě nervóznější než před chvílí. Byly tu spousty nevyřčených otázek... Proč zrovna ona oplývá magickou silou? Kde se její moc vzala? Proč i Nevvran má kouzelnou energii a jak Lilien poznal podle její přezdívky? Jak o ní ví, jak se o ní vůbec dozvěděl? Jak je možné, že dívčini blízcí budou vědět, že je v pořádku, když se nějaký čas neobjeví? A na jak dlouho? Kdy se vrátí zpátky? Jak to v jiném světě vůbec vypadá a co tam žije? Jakým způsobem má ty jejich padouchy zničit, jak se má naučit kouzlení? Kde se skrývají a kam až má za nimi cestovat? Jak dlouho má cesta trvat? Odkud pocházejí jejich diamanty? Proč vůbec mají takovou moc? Jak se *Krutým bytostem z Temnot* podařilo dozvědět se o Zemi, jakým způsobem ji chtějí zpusťovat a hlavně – proč? Pouze proto, že oni mají být ti zlí? A *kdo* je vlastně Nevvran?

Bylo toho tolik – tolik, co jí nepověděl. Samozřejmě by se toho našlo i víc, ale Lilien prostě víc nenacházela síly nad tím přemýšlet... Měla se Nevvrana zeptat ve vhodnější chvíli, ale kvůli tomu tématu, co se dozvěděla, byla naprosto otupělá a psychicky vyčerpaná. Což bylo v jejím případě samozřejmě pochopitelné.

Něco takového se prostě může stát pouze *jí*. Dozvědět se, že se má přenést do jiného světa za pomoci kouzel, putovat za bytostmi s příliš komplikovanými jmény na to, aby si je zapamatovala... Pak je tu ještě samozřejmě ta malinká záležitost, že má pomocí magických sil zničit je a jejich diamanty...

Sice už takřka nepochybovala o Nevvranově pravdomluvnosti, ale pořád jí to, co se dozvěděla, přišlo příliš neuvěřitelné. A velmi bolestivé, jako ztráta někoho velmi blízkého. Jenže to ještě nevěděla,

kolik věcí i informací, kolik událostí jí bude připadat v následujících dnech... *neuvěřitelných*...

Lilien přestala přemýšlet. Skousla si ret. Pevně – a poněkud váhavě – se chytila Nevvranových silných rukou a pohlédla mu nahoru do obličeje s drsnějšími rysy. Byl velice hezký, to musela uznat. Alespoň že teď myslela na krásu, konečně na něco jiného než na svoji bolest, to, co musí opustit a to, co ji čeká. Na *budoucnost*.

„Tak na tři,“ potvrdila rychle, jako kdyby to chtěla mít co nejdříve za sebou. Ale vlastně ne... Vždyť ona *celé tohle šílenství* s jinými světy, s divnými bytostmi, které pocházely ze samotného Zla, s příšerami a s kouzly a s... s občas se divně chovajícím, ale nádherným Nevvranem chtěla mít už za sebou!

Nenápadně protočila oči. Jenže to asi nepůjde tak rychle.

Sevřela Nevvranovu paži pevněji. Opravdu to všechno dokáže podstoupit? Myšlenky v ní vířily jako roj dotěrných much. Co když se jedná o nějakou lest? Avšak nic jiného jí nezbyvalo.

Protože bylo pozdě...

Začínali společně odpočítávat: „Raz... dva,“ Liliana se váhavě podívala do Nevvranových královsky modrých očí a uviděla v nich sílu, jak kráčí ruku v ruce s odhodláním... Snažila se myslet pouze na to, co jí před chvílí mladík vypověděl o kouzlení... Musí vypudit ze své hlavy veškeré myšlenky týkající se čehokoli jiného...

„Tři!“ vykřikli oba naráz.

Zavřeli oči a začali se urputně soustředit na kouzlo. Oba dva si do detailů představovali, jak obklopeni silnou barevnou září vycházející z nich se vznášejí do vzduchu, aureola se rozprskává a oni se ocitají v magické říši...

Věřili v sebe, kouzlo a v *magickou zemi* jako ještě nikdy předtím.

Lilien vyhnala z mysli veškeré myšlenky, které jí do té chvíle svazovaly. Byla tu jen ona sama a to... *kouzlo*.

A pak se *něco* stalo. Bylo to naprosto neuvěřitelné a nepředstavitelné. Kdyby měli otevřené oči, tajil by se jim dech. Z Lilianiných rukou začala vycházet oslňující záře, pestrobarevná jako duha. Nikdy si nemyslela, že by mohla být tak silná, tak mocná a přitom nádherná... To samé se stalo i Nevvranovi, ale u něho byl jas vybledlejší a nehýřil tolika barvami duhy.

Dívka to už nevydržela a ze zvědavosti pootevřela jedno oko, ale hned ho zas zavřela, neboť pocítila, že se na kouzlení moc nesoustředí a záře proto poblikává. Ale za tu chvíli pochopila, že se všechno odehrává podobně jako v jejích představách. Kouzlo stvořené ze samotné fantazie...

Za několik sekund strávených čarováním je duhová záře obklopovala už oba – a celé. Nevycházela pouze z jejich rukou, nýbrž z celého těla. Cítili, jak jim kouzlo prostupuje celým tělem, každou jeho částičkou a buňkou... *To kouzlo*. Oba dva *to* slovo chtěli zašeptat. *Kouzlo*.

Všechno bylo perfektně načasované jako v nějakém filmu. Až se to nezdálo opravdové. Bylo to naprosto dechberoucí a fascinující. Připadalo jim, jako kdyby čarovali ne minuty, možná dokonce vteřiny, ale celá nekonečně trávající tisíciletí...

Vznesli se do vzduchu. Lilien cítila, že právě nastává onen nejdůležitější okamžik. Uvědomila si, že jas musí být vidět asi hodně daleko.

Co když si toho někdo všiml?

Vtom se stalo něco neočekávatelného.

Nevvranovy duhové barvy se všelijak promísily s těmi Lilieninými.

Éterické světlo rostlo a rostlo a nabývalo na stále větší síle a záři. Neplánovaně se oslnivě rozprsklo do všech stran. Jako mávnutím kouzelného proutku.

Nevvran ještě pevněji uchopil Lilien a přitáhl ji k sobě. Dívka si najednou uvědomila, jak je slabá, ale cítila, že on na tom je ještě hůře...

Náhle kouzlo začalo pomíjet. Záře se stávala čím dál víc slabší a slabší...

Až zeslábla úplně.

Oba si přáli, aby tento okamžik trval věčně, protože byl neuvěřitelně naplňující...

Avšak pak od sebe napůl odklopýtali a napůl odlétli. A zůstali ležet na zemi porostlé dlouhou, našedlou trávou.

Stejně tomu stále nedokázala uvěřit. Rychle za sebou pomrkávala. Nemohla uvěřit tomu, co dokázala.

Kde se ocitla.

Nevvran unaveným, chraplavým hlasem, který mu snad ani nepatřil, zachrčel:

„Tak jsme tu.“

ZAČÁTEK CESTY

Nevvran se ztěžka posadil. Vypadal lehce překvapeně i velmi unaveně, dokonce se mu trochu udělaly kruhy pod očima. Nakonec se přece jen vyškrábal na nohy a postavil se, ale hned zase klopýtl a svezl se na zem.

Jenže Lilien se zrovna nesoustředila na *Nevvrana*. Protože to, co se jí přihodilo, bylo neuvěřitelné.

Nevvran s Lilianou se nacházeli na rozlehlé pláni, po níž byly nepravidelně roztroušeny podivné našedlé stromy, jejichž koruny se skláněly až k zemi. Ta pláň byla snad nekončící! Tak sem je zaneslo... *To kouzlo*. Přestože bylo léto i v tomto světě, seschlé, sukovité stromy byly celé opadané a tráva spíše prapodivně šedá s lehce béžovým odstínem. Občas se tu vyskytla zvláštní šedožlutá květina. Pláň skoro až naháněla hrůzu.

Jasně svítící slunce zářilo dnes jen matně. Nedokázalo proniknout většinou kupíciemi se temně šedými mraky, které snadno dokázaly nahnat hrůzu. Vše tu bylo opředené zlem a temnou magií.

Lilien nechápala, jak přišla na to, že to, co cítí, je *magie*. Změnilo se něco jejím prvním kouzlem...? Samozřejmě že občas i ve svém světě cítila něco jinak než ostatní... ale takhle silně? Dívka se každopádně z toho šoku stále nemohla vzpamatovat. A ani v nejmenším se jí toto místo nelíbilo.

Poznala podle polohy slunce na obloze, že je podvečer – stejně jako v jejím světě. Alespoň nějaká podobnost. A pak ji konečně napadlo, proč to tu tak divně a nevábně vypadá – kvůli zlu, které stvořily *Kruté bytosti z Temnot* a jejich diamanty. Copak ony dokážou vyvolat něco tak... tak *hrůzného*? Nejspíš ano.

Chvíli se jen rozhlížela, ohromená tím vším, vypadala jako tělo bez duše. Téměř bezděčně pravou rukou pohladila zvláštní trávu, když pocítila, jako kdyby dostala elektrický šok. Ta zloba... Je vůbec možné, aby jediné miniaturní stébíčko trávy obsáhlo tak zhoubnou moc? Jak tu lidé můžou vůbec žít? Nebo jsou na to už ti chudáci zvyklí? Neměli snad jiný výběr?